

COMUNITAT CRISTIANA DEL
MONESTIR DE SANT PERE
DE LES PUEL·LES

full informatiu

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 93 038 915
www. benedictinessantperepuelles.cat
2a època – núm. 149 – gener 2018

Un desig de pau

Pau a totes les persones i a totes les nacions de la terra.

La pau, que els àngels van anunciar als pastors la nit de Nadal, és una aspiració profunda de totes les persones i de tots els pobles, especialment d'aquells que més en sofreixen l'absència, als quals tinc presents en el meu record i en la meua pregària. D'entre ells voldria recordar els més de 250 milions de migrants en el món, dels quals 22 milions i mig són refugiats. Aquests darrers, com va afirmar el meu estimat predecessor Benet XVI, «són homes i dones, infants, joves i ancians que cerquen un lloc on viure en pau». Per trobar-lo, molts d'ells estan disposats a arriscar les vides a través d'un viatge que, en la majoria dels casos, és llarg i perillós; estan disposats a suportar el cansament i el sofriment, a afrontar els filats i els murs que

s'aixequen per allunyar-los de la seva destinació.

Amb esperit de misericòrdia, abracem tots els qui fugen de la guerra i de la fam, o que es veuen obligats a abandonar la seva terra a causa de la discriminació, la persecució, la pobresa i la degradació ambiental.

Som conscients que no és suficient sentir en el nostre cor el sofriment dels altres. Caldrà treballar molt abans que els nostres germans i germanes puguin començar a viure de nou en pau, en una llar segura. Acollir l'altre exigeix un compromís concret, una cadena d'ajuda i de generositat, una atenció vigilant i comprensiva, la gestió responsable de situacions noves i complexes que, a vegades, s'afegeixen als nombrosos problemes ja existents, així com a uns recursos que sempre són limitats.

L'exercici de la virtut de la prudència és necessari perquè els governants sàpiguen acollir, promoure, protegir i integrar, establint mesures pràctiques que, «respectant l'ordre recte dels valors, ofereixin al ciutadà la prosperitat material i al mateix temps els béns de l'esperit». Tenen una responsabilitat concreta respecte a les seves comunitats, a les quals han de garantir els drets que els corresponen en justícia i un desenvolupament harmònic, per tal de no ser com el constructor neci que va fer malament els càlculs i no va aconseguir acabar la torre que havia començat a construir... [...]

Observant els migrants i els refugiats, la mirada contemplativa sap descobrir que no arriben amb les mans buides: porten amb ells la riquesa de la seva valentia, la seva capacitat, les seves energies i les seves aspiracions, i per suposat els tresors

de la seva cultura pròpia, enriquint així la vida de les nacions que els acullen.

Aquesta mirada sap també descobrir la creativitat, la tenacitat i l'esperit de sacrifici d'incomptables persones, famílies i comunitats que, a tots els racons del món, obren les seves portes i els seus cors als migrants i refugiats, fins i tot quan els recursos no són abundants. [...]

Els qui es deixen guiar per aquesta mirada seran capaços de reconèixer els tanys de pau que ja broten i d'afavorir-ne el creixement. Transformaran en tallers de pau les nostres ciutats, sovint dividides i polaritzades per conflictes que estan relacionats precisament amb la presència de migrants i refugiats.

FRANCESC, PAPA

51 Jornada Mundial de la Pau

1 de gener de 2018

Des del monestir

No hi ha vocació tardana

Del Senyor és la iniciativa i nosaltres som un instrument a les seves mans; per tant, és Ell el qui m'ha conduït a aquesta *aventura*. Dic aventura perquè és un món, el de la fe, que es va descobrint a mida que et vas deixant conduir sense saber massa on aniràs a parar.

És important respondre a la vocació amb valentia i fidelitat; per a mi no hi ha vocació tardana.

Aquest itinerari el vaig començar als vuit anys sense ser-ne massa conscient del que passava; però tenia el desig de conèixer un tal Jesús, que un pare caputxí d'Arenys de Mar em va inculcar amb el seu testimoniatge. Això em va marcar molt i va ser l'origen de la meua recerca, d'aquest Jesús, i més quan vaig descobrir l'Evangelí.

A partir d'aquí va començar la meua recerca i, per què no?, la meua lluita. Confesso que no m'ha estat fàcil; però també reconec que el mateix esforç feia que em sentís implicada a seguir el meu objectiu. Jesús és el que m'ha acompanyat i el que em dona la força al dia a dia.

Per les circumstàncies que vivia, no vaig poder fer el que el meu cor desitjava i, per tant, els anys anaven passant i va arribar un punt que ho volia deixar córrer. Però dintre meu tenia una flama que no s'apagava mai i és que Déu hi ha estat sempre, no ha estat mai mut ni tampoc quiet; ja l'he tingut des del néixer. I és Ell el qui amb la seva última paraula ha decidit que fes la meua promesa definitiva en aquest Monestir de Sant Pere de les Puel·les.

CESCA SERRA

Des de la comunitat

REUNIÓ DE LA COMUNITAT CRISTIANA
després de l'Eucaristia del dia 29-10-2017

Comença la reunió reprenent el projecte que s'havia iniciat el curs passat de crear el grup d'amigues i amics de Sant Pere. Per tal de començar a treballar aquest projecte es va crear una comissió que s'ha anat reunint diverses vegades i que va acordar fer un tríptic per explicar i donar a conèixer els objectius d'aquesta iniciativa. És el que es presenta per tal

que, abans de redactar el text definitiu, es puguin fer aportacions i comentaris.

Es llegeix el text en veu alta i es reparteixen alguns exemplars en paper.

Tot seguit s'inicia el debat en el que es van fent aportacions que resumim a continuació:

- la lletra ha de ser més gran i amb un color més fort;
- caldrà fer una revisió ortogràfica;
- aclarir que l'objectiu d'aquest tríptic és que els laics de Sant Pere convidin altres laics a conèixer el monestir;
- diversos parers sobre les fotografies; sobretot es demana que siguin representatives de la relació del laics amb la comunitat;
- en general el tríptic agrada molt. Algú comenta que troba a faltar que s'ofereix una reflexió i aprofundiment de la fe;
- es proposa que s'envii el text per correu electrònic per tal de poder-lo llegir amb més calma i fer aportacions; s'acorda que es farà així i es demana que durant una setmana es facin les aportacions pertinents.

Es comenta, com se'n farà la difusió; s'anomena Catalunya Religió, Horeb, xarxes socials, Instagram, biblioteques, web del monestir, encara que som nosaltres mateixos els que principalment hem de fer-la.

Carme Villarroya s'encarregarà d'enviar el tríptic per correu electrònic als qui ho desitgin.

Tot seguit, la mare abadessa ofereix a la comunitat cristiana la rectoria de Vilanova de Sau, per tal que els qui ho desitgin tinguin la possibilitat de gaudir d'uns dies de descans en aquest lloc tan bonic. El motiu és que les monges la utilitzen poc, i pensen que és bo poder-la compartir, tot i que requereix alguna reforma.

Albert Arqued explica l'adaptació que ha fet de la Regla de sant Benet en les relacions entre membres del món empresarial. Es van fer uns tallers al monestir de Montserrat que van tenir molt bona acollida, i proposa poder fer algun taller en el nostre monestir.

CARME VILLARROYA

In memoriam Ricard Pedrals Blanxart

*Extracte de les paraules llegides
en la missa funeral per Ricard Pedrals Blanxart
celebrada el dia 5 d'octubre
al monestir de Sant Pere de les Puel·les*

Davant la dificultat d'escriure breument sobre tantes i tan prolífiques vides —capellà i consiliari escolta, professor, defensor de la creació del sindicat d'estudiants i manifestant-se contra les tortures,...—, hem pensat que seria millor fer un breu recull, representatiu però totalment incomplet i arbitrari, de coses dites per ell, publicades o no, que, malgrat que potser quedaran inconnexes, ens ajudaran a fer-ne digna memòria:

La infantesa, des de l'ancianitat, és un “rememorar” amb predomini d'un afecte tendre —pares, germans, avis, oncles i ties, veïns, llar, contrada—, tot ben barrejat amb una joia nostàlgica com si no t'haguessin alimentat prou de petons, carícies i paraules benvolents. Si el possible lector és d'edat provectora com jo mateix, ja sap de quin estat anímic parlo; si és més jove, li desitjo que, ell també, anys enllà, ho pugui expressar lúcidament, ho pugui experimentar en el seu matrimoni, la seva paternitat/maternitat, l'encant de ser avi i besavi... Cal —és urgent a tot ésser— saber-se responsable de la Creació (amb majúscula!) tant si la veiem en els mites clàssics, filla d'Eros i d'Àfrodita, com si la creiem *ex nihilo sui et subjecti*, o sigui, del no-res, obra de l'Esperit de Déu «que planava sobre el caos» (Gn 1,3b), com afirmen les cultures abrahàmiques. Els cristians, a més, a través de Jesús de Natzaret, ens veiem en la natura amb una tasca essencial: trobar sentit al mal i a la mort, vèncer-los (Rm 8,21).

Extret de «Llampades d'un infant granollerí, de quan en Primo governava les Espanyes», memòries enviades a Roser Tintó el 08.07.2008 —dia del seu 88è aniversari— i que no va arribar a ser publicat però es guarda a l'Arxiu Municipal de Granollers amb la documentació de Can Pedrals.

La vida és un misteri, i quan trobem un misteri-misteri, entrem en l'esfera dels absoluts. I els absoluts de Déu sempre són pel nostre bé. Què podem dir davant els embulls de la nostra època? Només que han de ser pel nostre bé.

Davant els fets impensats del nostre entorn, la resposta sol ser mirar-se la vida amb ulls miops, i la seva incapacitat sol ser corregida amb les diòptries de les tres virtuts: la fe, l'esperança i la caritat.

Extret d'una carta del 10-03-2017 per al casament d'uns amics amb el títol «Mirant sempre endavant».

La vida cristiana és portar l'esperança a la vida i més enllà de la vida.

Dit a Iban Beltran durant una entrevista sobre la lleva del biberó, el 29.01.2016.

Al cap i a la fi, Déu ens l'hem inventat els homes, per acció del mateix Déu, naturalment, ja que si Déu existeix s'ha de fer trobadís, com Jesús amb els deixebles d'Emmaús. El que passa és que ve Jesús de Natzaret i ens aproxima al misteri dels misteris amb la seva contemplació interna, mística i filial de la Trinitat Santíssima de l'únic Déu. Cal donar-hi voltes, aprofundir-ho, parlar-ne. No t' il·lusiona parlar del misteri de Déu? És fascinant!

Extret del qüestionari fet per Sebastià Benet i titulat «Amb Ricard Pedrals: el sacerdoci i altres qüestions d'Església» publicat a la pàg. 53 de Serra d'Or, n. 387, de 1992.

Amb ulls de dona

pensament

Moltes coses em manquen, ací, moltes i des de fa molt de temps, i jo me'n veig privada tant com tu. No vull dir pas físicament: tenim tot el que ens manca. No, jo parlo de les coses que passen en nosaltres, com els pensaments i els sentiments. Enyoro tant com tu l'aire i la llibertat. Però començo de creure que nosaltres gaudim del privilegi de tenir una compensació enorme per totes aquestes privacions. Me n'he adonat de cop i volta, aquest matí, davant la finestra oberta. Vull dir una compensació de l'ànima.

Mirant al defora, i per tant Déu, i abraçant amb una mirada dreta i profunda la naturalesa, jo era feliç, no res més que feliç. I, Peter, mentre aquesta felicitat sigui en tu —gaudir de la naturalesa, de la salut, i de moltes altres coses mes—, mentre sigui capaç de sentir-la, sempre tornarà a tu.

Hom pot perdre-ho tot, la riquesa, el prestigi, etcètera, però aquesta felicitat de dintre el cor només pot ombrejar-se, en el pitjor dels casos, i et tornarà sempre mentre visquis. Mentre aixequis els ulls, sense por, al cel, estarà segur de ser pur i tornarà a ser feliç, passi el que passi.

ANNA FRANCK

Diari, 23 de febrer de 1944

EL NOM DE NADAL

Sota el nom de Nadal
sento una cosa
que jo no sé ben bé com l'he de dir.
Em fa pensar en una terra nova
on pau i amor no paren de florir...
I tant se val, si va sorgir l'estel
i assenyala la ruta
a tres reis d'Orient, creuant el cel...
I tant se val,
saber si eren gaires els pastors
duent formatge i mel a l'Establia...
I tant se val,
veure que pengen riques lluentors
aquí i allà,
en mostra d'alegria...
Sento que hi ha una cosa gran, al fons de tot.
Per definir-la no trobo cap mot!

Deu ser una força que aconseguiria
que no hi hagi a la terra
Cap país sense amor
ni cap llar sense pa!
El dolç nom de Nadal ens dóna pistes...
Si la força existeix,
I ' hem de trobar!

JOANA RASPALL